

פרשת קרח/שיעורו של הגאון רבי בן ציון מוצפי

ויקח קרח, בן-יצהר בן-קהת בן-לוי; ודתן ואבירם בני אליאב, ואון בן-פלת-בני ראובן. ב ויקמו לפני משה, ואנשים מבני-ישראל חמשים ומאתים, נשיאי עדה קראי מועד, אנשי-שם. ג ויקהלו על-משה ועל-אהרן, ויאמרו אלהם רב-לכם-כי כל-העדה כלם קדשים, ובתוכם השם; ומדוע תתנשא, על-קהל השם.

ויקח קורח

לקח מקח רע לעצמו. מה לקח?

פירוש אחד: מקח רע לעצמו. מחלוקת. הוא הראשון שיצר את המחלוקת.

פירוש שני: לצד אחד. מה זה לצד אחד ? מחלוקת לשם שמיים, הלל ושמאי. מחלוקת שלא לשם שמיים קרח ועדתו. למה כתוב קרח ועדתו ? היה צריך לכתוב קרח משה. אלא שמשה רבינו צדיק היה לא התערב במחלוקת. לא השיב ולא הגיב. לא דבר מאומה. שלח לקרא אליהם. מה זה קרח ועדתו ? בתוכם היתה מחלוקת. כל אחד מנסה למשוך לצד אחד למרות שהיה להם עניין משותף, חלילה, להפיל את משה רבינו.

פירוש שלישי: לקח איתו 250 ראשי סנהדראות. היה לו מפלגה גדולה, יפה מקושטת. לא אנשים של מה בכך.

פירוש רביעי: "לקח עצמו לצד אחד" לקח איתו טליתות. הלביש את כלם טליתות ועשה הכל תכלת. בא ושאל את משה, טלית שכולה תכלת חייבת בציצית או לא ? טלית שהיא לבנה צריך לשים פתיל תכלת. סיימנו פרשת לך בפרשת ציצית.

אחר כך שאל אותו, בית מלא ספרים חייב במזוזה או לא חייב במזוזה ? הרי מזוזה זו פרשה קטנה בתורה.

כל מחלוקת יש בה ממון. האישה נקנית בשלש דרכים. בכסף בשטר ובביאה. כל מקום שכתוב לקחת זה כסף. יש סיפור על גוי שהיה נוסע באניה וסוחר בסחורות. יום אחד נסע באניה והאניה החלה להתרסק. החל לצעוק הצילו. באו כל מיני אנשים לעזור לו. הוא התחיל לטבוע. הם אומרים לו תן את היד והוא לא נותן. לבסוף אחד האנשים אמר קח את היד, ואז הוא נתן את היד.

היה ילד שהיה עושה ההיפך ממה שאביו בקש ממנו. יום אחד האבא החליק בנהר ונתפסה רגלו באיזה בור. רצה האב לבקש מבנו שיציל אותו, אמר אם אבקש שיציל אותי יטביע אותי, אני אבקש שיטביע אותי. אמר הבן, כל החיים לא שמעתי בקולו, עכשיו שהולך למות לא אשמע בקולו ? הטביע אותו.

גם כאן לקח מקח רע לעצמו.

קרח שפקח היה, מה ראה לשטות זו ? ללכת להילחם עם משה רבינו.

יש כמה תירוצים:

מדרש פליאה: ראה פרה אדומה. מה הקשר ? אמנם בפרשת חקת יש פרה אדומה. אהרן בנו של עמרם. עמרם הוא הבכור, והבן שלו הבכור זה אהרן. ויצהר הוא הבא בתור. אלא כשידע את הסוד של פרה אדומה, שהיא מטהרת את הטמאים ומטמאה את הטהורים. ידוע ברפואה שצריך לשים חלק מהרעל כדי לרפא. לדוגמא כדי לחסן, מזריקים את החיידקים של המחלה כדי שהגוף יפתח נוגדנים. כך גם בפרה אדומה יש בה קצת מהטומאה ולכן היא מטהרת. בא קרח ואמר, שחם ושלום, חס ושלום, איך אהרן מכפר לעם ? מכיוון שיש בו "רע".

אין חכם, שאין עליו חולקים. הרמב"ם, כמה מתנגדים היו לו. בזמן הנכד של הרמב"ם, שרפו ספרים של הרמב"ם. באותו יום מתו 500 משפחות במצריים.

רבינו יונה מגירונדי, מגדולי הפוסקים, יצא נגד הרמב"ם. אחר כך הוכיחו לו שהרמב"ם צודק. קבל עליו רבינו יונה בנדר ללכת לקברו של הרמב"ם לבקש

ממנו מחילה. הוא כתב את הספר "שערי תשובה" כדי לכפר על זה שיצא נגד הרמב"ם. בדרך התעכב בדרך עם שאלות ונפטר, והחזירו אותו לגירונדי. אמרו שנפטר משום שלא שלם את נדרו. הוא לא הספיק להגיע לטבריה לבקש מחילה מהרמב"ם ונפטר. הקב"ה תובע את עלבונם של תלמידי חכמים. זה מאד מסוכן. כל דבריהם כגחלי אש. צריך להיזהר מאד.

מִרְן הַבַּיִת יוֹסֵף כְּמָה חֲלָקוֹ עֲלָיו. הַנּוֹדֵעַ בִּיהוּדָה כְּמָה יֵצְאוּ נִגְדוֹ, רַבִּינוּ יוֹנָן אֵיבִישִׁיץ, כְּמָה יֵצְאוּ נִגְדוֹ.

ר' יונתן אייבשיץ: זכה קרח שכל בעל מחלוקת קרוי על שמו. לכן, כדאי להתרחק מזה. לא להתקרב לשום צד של מריבה.

פירוש חמישי: מה זה "צד אחד"? כל אחד דאג לעצמו. אנשי קרח ביניהם לא הסכימו מי יהיה הראש, אבל כן היו ביחד נגד משה.

נְשִׂאֵי עֵדָה קְרָאִי מוֹעֵד, אֲנָשֵׁי-שָׁם

גדולי ישראל. נשיאים של השבטים. שהם קוראים שיש אסיפה, שהם צריכים לדון עם משה רבינו על איזו הלכה, קובעים מועד להיפגש.

מה זה אנשי שם?

מיוחסים. אנשים גדולים. אומר הבן עזרא, בטבע מי שהוא מיוחס, סבא שלו היה צדיק גדול. הרבנים האמיתיים יש להם צניעות, עדינות, אורך רוח. אז הצאצאים שלהם מיוחדים. ענווה, צניעות, הכנעה. אבל אצל קרח, הפוך על הפוך. כל אחד היה אומר, סבא שלי היה אדמו"ר, וסבא רבא שלי גדול הדור. כך גם בדורנו, אתה יודע מי היה סבא שלי? יש שנעשו סוף לייחוסם, ויש שנעשו תחילה לייחוס הבא. היו הרבה שהיה להם ייחוס אבל הם יצאו אנשים שליליים, וכך הפסיקו את הייחוס שלהם. ויש כאלה שלא היה להם ייחוס אבל למדו ובנו שושלת ייחוס. הזהרו מבני עניים שמהם תצא תורה.

וַיִּקְהָלוּ עַל-מֹשֶׁה וְעַל-אַהֲרֹן,

מה זה ויקהלו?

כשרוצים להודיע על מגבית לא באים הרבה, אבל כשרוצים לעשות הפגנה באים הרבה. למה? יש שם "אקשן". אומרים על קרח שליצן היה. היה לו רייטינג. אמר להם, בואו ואספר לכם, מה עושה אהרן? היתה אישה אלמנה, היתה לה חתיכת אדמה. באה לחרוש אותה ולזרוע אותה. רק באה לחרוש, אמר לה אהרן "לא תחרוש בשור ובחמור יחדיו", אמרה בסדר. החרים לה את השור ואת החמור. אחרי זה באה לזרוע, אמר לה, "כרמך לא תזרע כלאיים", אתם רואים מה אהרן עושה מענה אלמנות. חס ושלום, חוץ מכבודו. אח"כ יצאו הזרעים, אמר לה תזהרי "לקט קצירך לא תלקט". הוא בעצם מתלוצץ על התורה. תראה עד לאן המחלוקת מדרדרת את האדם. זאת התעייפה ראתה שזה לא נגמר, אמרה טוב, נאסוף. בא ואמר לה, מעשר ראשון, מעשר שני, מעשר עני...ראתה שהיא לא גומרת, הלכה מכרה את השדה, וקנתה כמה צאן. עכשיו יהיה לי שקט. הגיע חודש אייר, אמר

לה "ראשית גז צאנך תתן לי." 5 ראשי צאן חייבים בראשית הגז. טוב, נתנה לו. באה הכבשה ללדת, ילדה שני זכרים. בא אהרן אמר לה זה בכור. בכור צאנך תתן לי. זה קודש. ראתה שהיא לא גומרת. מה יהיה שנה הבאה? שחטה אותם. אמר לה אהרן, זרוע, לחיים וקיבה זה מגיע לכהן. מה שעושים לא גומרים. אמרה, חרם. אמר לה חרם לישראל, לקח לה את הכל. למה ליצן? במדבר היתה תרומה? במדבר היה להם צאן? הרי ירד להם מן מן השמיים. איפה יש שור? שם היו זורעים? שם היו חורשים? ספר להם סיפור מרתק, והם קנו את מה שהוא ספר להם. לכן, אמרה הגמרא, קרח ליצן היה.

היה מעשה עם הגאון הבית חדש, רבי יואל סירקיס, היה בסוף ימיו, רב העיר קרקא. היה גאון גדול. פעם אחת הלך לעיירות ולכפרים לראות מה קורה. הגיע לכפר, שאל אותם יש לכם רב? אמרו לו כן. ראה את הרב שלהם, הרב ברלה. ראה הרב שהוא כלי ריק. לא יודע הלכה. אמר לו, אני מציע שאתה תלך לעיר קרקא ואני אהיה הרב של פה. שאלו אותו למה הוא אומר כך. אמר להם בעיר קרקא יש 500 רבנים אפשר להסתדר בלעדי, אבל פה אין לכם שום חכם. צריך למנות חכם בכל עיר. רבינו הקדוש, היה הולך לכל עיר וממנה חכם. הגיע לסימוניה, זו סאסא, מינו את רבי לוי בר סיסי. עשו לו כבוד גדול, והוא היה רגיל לחיי צניעות בישיבה. כך, שכח את כל התורה שלו. הלכו לרבינו הקדוש, מכיוון שלא ידע לענות על שאלות. שלחת אלינו אחד שלא יודע הלכות. שאל, מה קרה? שאל אותו וענה על כל השאלות. למה לא ענית? רק ראיתי את הבמה ואת השלטים "צדיק דורנו, פטיש החזק, משמיע רעמים פוקד עקרות, אפילו לא צריך 1800, ראיתי את זה הרגשתי גאווה ושכחתי את כל התורה.

רבי חייא, תלמידו, למד ממנו. פתח ישיבות ותלמודי תורה בכל ארץ ישראל. הרי הרומאים, חסלו את התורה מארץ ישראל. אם לא הם, חלילה, היתה משתכחת תורה מישראל.

מה ראה קרח?

ראה שמואל הרמתי יוצא ממנו.

מה עניין שמואל הרמתי?

הרי קרח היה לוי. הגמרא אומרת שהלוויים עובדים עד גיל 50. מגיל 50 היו שוערים. מגיל 50 הקול שלהם נהיה עבה ולא צלול. קרח היה מנושאי הארון. את ארון הברית היה שם על כתפיו. זאת אומרת שהיה לפני גיל 50. בערך בגיל 40 היה. הגמרא אומרת, את מי ממנים לתפקיד ציבורי? מי שגילו 50 ומעלה. שמא יפסוק בחוסר שיקול דעת. ראה קרח, ברוח הקודש ששמואל הרמתי יוצא ממנו. ושמואל מגיל 12 החל ללמד תורה את ישראל. עד גיל 52. אז אמר, אם שמואל זה נכד של הנכד שלי, כזה גאון, ויכול ללמד מגיל צעיר, אז כל שכן, אני. (ולמה הוא כן היה יכול ללמד מגיל 12? מכיוון שאם הוא מפלג בתורה אז הוא שונה מאחרים. כמו שמעיה ואבטליון. אם מינו נשיא שהוא גר? הרי אסור למנות נשיא שהוא גר. אלא מכיוון שהוא מפלג בתורה מותר).

אף לא אל-אֶרֶץ זֶבֶת חֶלֶב וְדִבְשׁ, הַבִּיאֲתָנוּ, וְתַתֶּן-לָנוּ, נַחֲלַת שְׂדֵה וְכָרִים;

אתה כל הזמן אומר לנו "ארץ זבת חלב ודבש." לא ראינו לא זבת לא חלב ולא דבש.

מסופר על רבי יוחנן שראה עיזים מנטפות חלב על האדמה. והתאנים מטפטפות דבש. התערבב החלב של העיזים עם הדבש של התאנים, אמר לתלמידיו, ארץ זבת חלב ודבש.

אתה במדבר מלמד אותנו הלכות של שמיטה, וחרישה וזריעה. אתה לא נותן לנו ארץ זבת חלב ודבש אז אל תלמד אותנו הלכות של ארץ זבת חלב ודבש. התחילו לצעוק על משה על זה.

לא חמור אחד מהם, נשאתי, ולא הרעתי, את-אחד מהם.

היה תלמיד חכם אחד גדול בירושלים, קראו לו חכם צדקה חוסיין. הוא דוד של הרב יהודה צדקה. היה הסנדק שלי. מוראבי למד אצלו גמרא. הוא עלה בגיל צעיר לארץ ישראל מבגדד. הסיבה העיקרית שעלה לארץ ישראל היא לקיים מצוות התלויות בארץ. האדמה ברחוב חגי פה היא שלו. הוא היה זורע חיטים, אתרוגים, ערבה, וכל מה שצריך לצורך מצווה. היה מקיים לקט, שכחה, פאה. כל המצוות התלויות בארץ: ערלה, בחו"ל זה מדרבנן, ולא מדיאורייתא.

מה זה לא הרעתי?

משה מנסה לברר מדוע קרח מתנהג כך? מדוע הוא שונא? הלך להיסטוריה כדי לבדוק. אמר משה: למה תכה רעך? דתן הרביץ לאבירם, רצה להרוג אותו. משה רבינו הציל את אבירם מיד דתן. אז משה רבינו אומר, טוב אני מבין למה דתן כועס עלי, אבל אבירם מה? אחד מהזוג הזה אני הצלתי, זה מה שהוא משלם לי עכשיו?

אמר משה, לא חייבתי את הזכאי ולא זיכיתי את החייב. מה פירוש?

משה אמת ותורתו אמת. חכם צבי, אביו של הגאון יעבץ. בהתחלה היה בפולניה, אחר כך ברח לאמסטרדם, ונעשה שם חכם. יש לו ספר שאלות תשובות. יש לו פירוש על התורה גם. הדיין צריך להיות נבון. כתוב, שבשעה שבאים אליך לדין יהיו בעיניך כרשעים. התובע והנתבע. אל תטה כף לשום צד. תחשוב ששניהם לא צודקים, וכך תדרוש הוכחות ברורות. אחרי שפסקת את הדין תחשוב אותם לצדיקים מפני שקבלו עליהם את הדין. אחרי קבלת הדין תברך אותם. משה רבינו עלינו עליו השלום, הגמרא אומרת עליו היה יכול לפסוק בלי עדים ובלי הוכחה. היה רואה אותם ויודע זה זכאי וזה חייב. כמו המשיח שעתיד לבוא. מה כתוב אצל המשיח? **לא למראה עיניים יביט, ולא למשמע אוזן יוכיח, והריחו ביראת ה'.** לכן, משה רבינו אומר, לא חייבתי את הזכאי ולא ולא זיכיתי את החייב, לא הייתי צריך לחשוב אותם כרשעים ואחרי זה לחשוב אותם כצדיקים, כי הייתי פוסק בלי עדים ובלי ראיה, כי מראש ידעתי את האמת.

מה זה לא חמור אחד נשאתי?

אפילו טרמפ לא קבלתי.

פעם אחת הגאון מיהודה נבחר להיות רב בפראג. לפני כן היו מלחמות. הוא עשה בחכמה. אמר להם, אני מוכן להיות רב העיר בתנאי אחד. שכל התושבים יחתמו שאני רב העיר. אמרו לו אין בעיה. ואז הלכו לסבב להחתים. חודש שלם החתימו. כלם חתמו פרט לחלבן של העיר שלא רצה לחתום. באו אליו פעם פעמיים שלוש, לא חותם. חזרו לנודע ביהודה ואמרו יש לנו רשימה מלאה. אמר להם, כולם חתמו? אמרו לו, כן. אין יוצא מן הכלל? התחילו לנענע בראש. יש מישהו שסרב? יש אחד, החלבן שלא חתם. כולנו צריכים לסבול? עד שהחלבן לא יחתום, אני לא אהיה הרב של העיר. בקיצור, הלכו אליו שוב... הרב מחכה לך.. לא חותם... שלחו שליחים... באו רבנים... חכמים... עד שהביאו אליו כמעט את כל בני העיר. חברו שיר, חלבן תחתום... לא עוזר. אמר להם החלבן, עכשיו ראינו מי אני. אתם מזלזלים בי תראו איך אתם צריכים אותי. וחתם. אז שאלו את הרב, מה העניין? למה עשית זאת? אמר להם, רציתי לדעת האם יש מישהו שזקוק לאיזו תשומת לב או לאיזה כבוד, שזה לא חמור אחד מהם נשאתי. זה מה שהתכוון משה רבינו בפסוק "לא חמור אחד נשאתי". יש אנשים שזקוקים לזה.

ונתן ואבירם יצאו ניצבים לפניו

מה זה ניצבים? מה בא להגיד?

רש"י אומר בקומה זקופה. מה רש"י רוצה לומר?

בדרך כלל, כל מידה שיש לאדם הוא משתמש בה לטוב ולמוטב. למשל כעס. הוא יכול לכעוס על אשתו לא במקום, ויכול לכעוס על איש רע, איפה שהכעס הוא באמת במקום. נדיבות, זה יכול להיות טוב כלפי עניים ולא טוב כלפי רשעים. אריכות אפיים, מאור פנים זה טוב ליהודים סתם, אבל לרשעים לא טוב, כי כך ירמסו את התורה. זאת אומרת, לכל מידה יש לה צד כזה וצד כזה, אבל עזות פנים לא! עז פנים לגהנם ובושת פנים לגן עדן. לא תמצא עז פנים בקדושה.

למה כתוב "שמו אלקנה" ו"נבל שמו"? למה פעם "שמו" לפני ופעם "שמו" אחרי?

לרשע לא אכפת מהשם שלו. אכפת לו האנטרס שלו. אבל הצדיק, לפני שבא לעשות איזה דבר, שוקל, האם יהיה חילול השם. מה יגידו? רשעים הם קודמים לשמם. צדיקים, שמם קודם להם.

בלע אותם ואת כל הרכוש

איזה רכוש?

רש"י אומר, שלוש מטמוניות היה בעולם. הראשון, יוסף הצדיק אסף את כל הכסף של העולם. יוסף שם אותו במצריים במרתפים תת קרקעיים. אחד זכה בזה קרח, שתיים, אנטונינוס, שלוש הצדיקים לעתיד לבוא. אומר המדרש, מה זה השלוש האלה?

תדע, בכל אחד מידה אחרת. זה שהיה כסף רב לקרח, המטרה של זה היתה למנהיגות. בעלי הממון רוצים לשלוט. הון ושלטון. משתמשים בכסף בשביל הצרכים שלהם. זה קרח. היה לו כסף, "העשיר יענה עזות".

אבל יש כסף בשביל לאכול ולשתות. זה אנטונינוס. אנטונינוס לא היה יורד משלחנו לא צנון ולא חזרת בין בימות החמה בין בימות הגשמים.

אבל השלישי זה בשביל לעבוד את ה' ולתת לעניים. זה לעתיד לבוא. לעתיד לבוא לא יהיו עניים. למה? יתגלו המטמוניות של יוסף הצדיק ויתחלקו בזה כלם שווה בשווה.

הש"ך, שפתי כהן על התורה, מפרש, על הפסוק "ועבדום ועינו אותם 400 שנה וגם את הגוי אשר יעבודו דן אנוכי...ואחרי כן יצאו ברכוש גדול.

קרח יצא ברכוש גדול..עד שהיום אומרים עשיר כקרח. כביכול, מילת גנאי. למה זו מילת גנאי? התורה מבטיחה שאילו שעבדו במצרים יצאו עם פיצויים, "ושאלה אישה משכנתה". קרח היה משבט לוי. שבט לוי לא עבדו. אם כך, הם לא צריכים להיות עשירים. מי שסבל ועבד צריך להיות עשיר. אז למה הוא לקח את הכסף הזה?

300 גמלים וחמורים לובים. כי כל החמורים של מצרים מתו בדבר, אז הוא הלך ללוב להביא חמורים. מסר נפש, חצה את מדבר סהרה והביא משם 300 חמורים לובים. רק את המנעולים והמפתחות של האוצרות היו נושאים אותם 300 חמורים. צא וחשוב כמה אוצרות היו לו לקרח. אז בשביל מה לך לרדוף את כל זה? תגיד, בואו תקחו גם אתם. הרי הוא היה לוי והוא לא סבל בעבודה הקשה. זה הפירוש שכתב הש"ך.

אחרי זה מה שקרה עם ה-250 איש.

מחתות האנשים החטאים האלה בנפשותם

מה פירוש החטאים האלה בנפשותם?

ר' נפתלי מרופשיץ כותב, שבדרך כלל, כשאדם עושה מחלוקת הוא אומר שזה לשם שמיים, זה לטובת הכלל. הוא משתמש בדברים רוחניים להצדיק את המלחמה שלו. גם אותם רשעים שהיו, שנלחמו במשה רבינו, החטאים האלה, אומר להם "בנפשותם", השתמשו ברוחניות, בנפש שזה דבר קדוש בשביל מחלוקת. כאילו שזה לשם שמיים. אלה צריכים כפרה יותר מכלם.

אחרי זה צוותה התורה להכניס את המטות של כלם ויצא גם מטה אהרן.

וַיְהִי מִמָּחֳרָת, וַיָּבֵא מֹשֶׁה אֶל-אֱלֹהֵי הָעֵדוּת, וַהֲנִה פָּרַח מִטֵּה-אֶהָרֹן, לְבֵית לִוִּי; וַיֵּצֵא פָּרַח וַיֵּצֵף צִיץ, וַיִּגְמַל שְׁקָדִים. כֹּד וַיֵּצֵא מֹשֶׁה אֶת-כָּל-הַמִּטֵּת מִלִּפְנֵי הַשֵּׁם, אֶל-כָּל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל; וַיֵּרְאוּ וַיִּקְחוּ, אִישׁ מִטֵּהוּ

למה שקדים?

גימטריא שקד, 404. 4 פעמים מיכאל. לומר לך שמי שלומד תורה, עם ארבעת חלקיה, פשט, רמז, דרש, סוד, וכל לימוד ילמד 101 פעמים. אינו דומה שונה פרקו פעמים לשונה פרקו מאה ואחת פעמים. 101 כפול 4, יהיה לנו 404, לכן, נקרא שקדן. וכן הגמרא בסוטה אומרת, מי שמת בן עזאי בטלו השקדנים. ולמה קוראים לו שקדן? כיוון שהשקד הוא הראשון שמוציא את הפרי. הפרח שלו יוצא כבר בראש חודש שבט.

מה העניין של שקד?

אומר רבי שלמה קלוגר, ידוע שאדם לומד תורה משלושה: רבו, חברו, תלמידו. התלמידים מקשים קושיות והוא חייב להפעיל את כל הכישורים כדי לפתור את זה.

האות אל"ף מורכבת מאותיות: א', ל', פ'.

האות למ"ד זה לימוד תורה. ה-למ"ד זה רב מלמד את התלמיד.

גימ"ל. בגימל יש גם למד. הלמד הזו זה חברים. גימל לשון גמול. אתה אמרת לי חידוש אני אומר לך חידוש.

דל"ת, תלמידו. דל. תלמיד חדש לא יודע.

רק בארבע מקומות יש את האות למד. א', ג, ד', שהזכרנו כעת. ובאות ל' עצמה.

האל"ף – זה תינוקות של בית רבן. הגימל מרמז על עשיר שגומל חסד. דלת זה עני, שמקבל מהעשיר. אחר כך יש לך למד שזה גדולי הדור. לכן, האות למד הכי גדולה. האות למד היא חשובה. אומרים ללכת, לבוא, לעשות, ל... והאלף גם מאד חשובה, אני אלך, אני אבוא, אני אעשה... שני אלה מקיימים את העולם. אי אפשר בלי האלף ובלי הלמד. אי אפשר בלי התינוקות של בית רבן ואי אפשר בלי תלמידי החכמים. במסכת כלה, כתוב דבר מפחיד מאד, שאם חס ושלום, יש עוונות קשים בדור לוקח גדולי הדור. ואם אין גדולי הדור... חס ושלום חס ושלום שלא יבוא ולא יהיה.

וְאֵל-הַלּוּיִם תְּדַבֵּר, וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם, כִּי-תִקְחוּ מֵאֵת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶת-הַמַּעֲשֵׂר אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם מֵאֵתֵם, בְּנַחֲלַתְכֶם-וְהִרְמַתֶם מִמֶּנּוּ תְרוּמַת הַשֶּׁם, מַעֲשֵׂר מִן-הַמַּעֲשֵׂר. כֹּז וְנִחְשָׁב לָכֶם, תְּרוּמַתְכֶם-כַּדָּגָן, מִן-הַגֶּרֶן, וְכַמְלֵאָה, מִן-הַיֶּקֶב.

צדקה שאדם נותן מכסף שבא לו בקלות לא נחשבת. איזה צדקה נחשבת? זו שטרח עליה. עכשיו, הלוויים לא טרחו. בא יהודי, זרע את השדה, קצר, לקט, הפריש מעשרות ונתן ללוי. הלוי לוקח מזה אחוז או עשרה אחוז מעשר מן המעשר ונותן לכהן. אז שמא תאמר הלוי לא טרח? לא נכון. נחשב לכם תרומתכם ונחשב לכם, תרומתכם-כדגן, מן-הגרן, וכמלאה, מן-היקב.

כל דבר שאדם עושה מתוך צער ויגיעה זה חשוב מאד. כמו שכתב רבינו האר"י, כל טיפת זיעה שאדם מזיע בהכנות לשבת הורג מחבל. כמה מחבלים אדם יכול למחוק ע"י הזיעה של עשיית מצוות.

ה' יגזור עליכם גזירות טובות, תזכו לחיים טובים ומאושרים מבני חיי ומזוני בכל
מילי דמיטב אורך ימים ושנות חיים!!